

FOLK OG LAND

Fru Ane Storrøder
Kjennetegn 11 - F.
Oslo 7

NR. 5 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 2. MARS 1968

LØSSALG KR. 1,50

SIEGFRIED:

Hva maktkampen mellom Quisling og Terboven gjaldt

/Noen kommentarer til et radioprogram om «maktkampen».

Reichskommissar Terboven, som ville holde Norge der hvor det sank ned da Quislings første regjering ble styrtet og som derfor førte «maktkampen» mot Quisling.

Efter at det har vært drevet over tyve års vill hets på tvers av alle kjennsgjeringer som etterhvert har vært lagt frem, ikke minst her i FOLK OG LAND, er det bemerkelsesverdig å notere seg hvorledes de såkalte samtidshistorikere — som tidligere nærmest har sprellet slik deres trådtrekere ønsket det — nu i større og større grad blir nødt til å akseptere kjennsgjeringer og har falt tilbake til annen forsvarslinje når det gjelder å skildre okkupasjonshistorien: Bortforklaringen og fortielse av viktige trekk.

En utpreget eksponent for disse samtidshistorikere som blir mere og mere «objek-

tive» under tyngden av de historiske kjennsgjeringer som legges frem er professor Skodvin. Han opptrådte nylig i et program i kringkastingen kalt «Maktkampen», og anførselstegnene er programmets. Dette var ved en mann vi også tidligere har vært borti her i bladet, Ole Chr. Lagesen, men intervjuobjektet og garanten for den historiske pålidelighet var professor Skodvin.

Programmet fikk denne forhåndsomtale i DAGBLADET:

— Det hele var en maktkamp mellom Terboven og meg, — det var den teori som Quisling lanserte under rettssaken etter krigen, og som man så langt

man har kunnet bedømme det, også var en riktig påstand. Det vil si:

Det avhenger av hva man mener med uttrykket «maktkamp». Helt klart er det at et motsetningsforhold hele tida har vært til stede mellom de to, og at det også har — så langt man kan se — vært et skisma mellom Nasjonal Samlings interesser og de tyske interesser i Norge. Det som ikke framgår så sterkt er i hvilken grad Nasjonal Samling har fått sin makt fra tyskerne og hele tida derfor bare har makt i den utstrekning tyskerne delegerer sin myndighet. Det vil si at Nasjonal Samlings fører, Quisling, ikke egentlig ligger i maktkamp med Terboven, men at man snarere er i stadig opposisjon og prøver å få mer reell makt, mens tyskerne avspiser ham med halve løfter og til slutt — i 1942—43 — gjør det mer eller mindre klart for ham at han og hans «parti» bare vil komme til å spille en beskjeden rolle.

Med dette som utgangspunkt vil vi med en rekke klipp fra Kringkastingens historiske arkiv dokumentere forskjellige holdninger til dette spørsmål og dessuten se bak fasaden...

Og her er vi da straks inne på et av de sentrale punkter i bortforklaringens og fortelsens kunst. For saken er jo nemlig den, som professor Skodvin vet, eller iallfall burde vite og ikke fortie, at ethvert styre av nordmenn i det okkuperte Norge i henhold til folkeretten naturligvis «har fått sin makt» fra okkupanten, som er den som har ansvaret for opprettholdelse av ro og orden og som har folkerettens bemyndigelse til lovgivning når det finnes nødvendig for opprettholdelse av ro og orden.

Og den maktkamp en altså nå innrømmer pågikk mellom Quisling og okkupantens representant Terboven gjaldt jo nettopp dette å komme bort fra okkupasjonstilstanden og dermed at et norsk styre måtte låne sin makt fra tyskerne.

Det er også grunn til å understreke — hva det nå (Forts. side 6)

Hvor er det blitt av alle de tyske NSDAP-velgerne?

Noen tall om fordelingen på yrker og på områder

Hitler under en av sine fem store Tysklandsflyvninger i forbindelse med valg i 1932. Han talte herunder ved over 200 møter for over 10 millioner mennesker.

Idag da nesten alle vesttyskere tra avstand fra fortiden og bedyrer sitt demokratiske sinnelag — med både forbundspresidenten og forbundskansleren i spissen — kan en faktisk komme til å spørre seg selv hvem det egentlig var som bragte Hitler og hans bevegelse til makten. En skal faktisk lete lenge i det nye omskolerte Tyskland av idag før en finner noen som åpent vedkjenner seg at de med liv og sjel og bren-

nende tro sluttet opp om nasjonalsosialismen. Så å si alle var hemmelige motstandere og når folk som for eksempel forbundskansler Kiesinger drev sin propaganda i Utenriksdepartementet og undertegnet sine brev «Heil Hitler!» (i motsetning til hva kotymen var i dette tvilsomme departement), så var det tydeligvis bare et ledd i den innbitte, men umerkelige motstandskamp han sam-

(Forts. side 7)

Administrasjonsrådet med formannen, fylkesmann Christensen får tyske direktiver. Det hadde naturligvis også «fått makten av tyskerne».

Quisling mottas med militær honnør som Norges representant under et besøk i Tyskland.

O. H. AAGETVEITS GRAVFERD

Igjen er en av våre trofaste venner og kampfeller gått bort. Det tynnes i rekkene.

Sivilagronom Olav H. Aagetveit d. e., Bø i Telemark døde, som allerede nevnt i FOLK OG LAND, 30. januar, 78 år gammel. Han ble gravlagt fra Bø kirke 6. februar.

Aagetveit fikk sin utdanning som sivilagronom i Tyskland. Han virket i de senere år som regnskapsfører og revisor. Alle som kjente Aagetveit måtte komme til å sette pris på ham som den trofaste og rettskafne venn og kampfelle. Han var som regel å finne på Forbundets møter og gikk helt og fullt inn for felles sak. Når jeg traff ham var det denne sak han helst ville snakke om og som lå ham mest på hjertet. Han var et eksempel for mange av oss, ikke minst for dem som i kamptiden var så ivrige, men som senere har kjølnet av og blitt så lunke.

Under høytiden i Bø kirke ble det på Båren, som var dekket med et veld av vakre blomster, nedlagt en rekke kranser fra slekt og venner og fra Telemark Sivilagronomlag.

En særlig gripende tale ble holdt av lærer Jon Hvidsand.

Efter gravleggingen samledes man til minnehøytidelighet i Lifjell hotell, hvor over 100 av familie og venner deltok.

Olav H. Aagetveits minne vil lenge være levende iblant oss.

J. Engebretsen

Efter anmodning gjengir vi en av de mange taler ved Aagetveits bære:

Kjære ven!

Idag æ det kâns tunge lut å samlast kring båra di. Dine mange frender og vener har funne fram til Bøhaugen idag. Og me kjenner alle ein inderlig trong til å heidra deg og for siste gong takke deg for alt du var færr kon gjennom deit mange år. Om du i denne stund kunne sjå og høre kon, ville du merke hå inderleg me heldt av deg og hå høgt me sette deg, Olav! — Og håkken veit? Kanskje er di ånd levande tilstades mellom kon nå? — Eg trur det er slik. Difor taler eg til deg som om me sat ihop i levande live, ånd mot ånd. — Det jordiske hylstret som hyste di vitale ånd og avlege sjel i nærepå 80 år, skal me hauglegge idag. Men di ånd og minne om deg lever og vil leva mellom kân lengje, lengje etter denne dag.

Alle som lærde deg å kjenne måtte bli glad i deg. Godhug og skjønsemd var

nokko av dine sterkaste og mest karakteristiske eigenskaper. Snill var du som ingen annan. Du ville alle vel og var alltid viljug til å hjelpa om nokon trong til. — Mange, mange kan sanne det. Klok og omtenkksom var du, klarsynt og kunnskapsrik, fyllt av omsut og kjærleik til ætt og vener, til bygd og samfunn, folk og fedreland. Du otte eit ope og sant syn for konses nasjonale, kulturelle og materielle verdiar.

I usvikeleg truskap gjekk du di leid, rak og hugheil, i medgang eller motgang. Di sorg var at ditt klarsyn og velmeintheit og vel overtenkte veneråder ikkje alltid blei verdsett og fylgd slik din gode vilje og varme hjartelag visa veg. — Me som fikk den store lukka å vinna ditt venskap, sit her idag att med usigelig mange rike og fagre minne frå samveret med deg, — Meire hugstor og trufast enn du var i heile ditt liv, Olav, kan ingen mann vera. Trufast mot dine høge hugmål, dine ungdoms- og manndoms draumar. Tru mot den sak, den livsoppgåve, du kjempa for, tru mot dine kampfeller og vener, tru mot heimen, bygda og fedrelandet. —

Me som stend her ved båra di idag, lovar deg høgt og heilaggt å føra striden vidare for dei same ideal, som du vigde ditt liv til.

Om fylkinga tynnest om merkestonga, skal kâns solkrossgylltemerke stå fast i Norges jord, til me alle har sigje under kâns kjære symbol, med di me minnast at «den som går foran i en alvorsdyst, han seirer ei, han kjemper kun og faller». — Det blei au din lagnad. Annan lagnad venter heller ikkje me, dine kampfeller, kân. Men me er heilag overtydde om at den sak du og me streid for var sann og rett og vil sigrå tilslutt til lukke og framgang for folk og fedreland. — Takk, kjære ven, for ditt strålende fyredøme! — Din strid skal ikkje ha vore fåfengd, Signe deg der du skal qvile!

Ta mot desse fatige ord og blomar frå meg og minel! Takk for alle dei herlege stunder me hadde i saman! Ditt minne skal alltid lyse som ein fager vårdag i kâns hug. —

**Arkitekt
HUSTAD**

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Sjur Fuhr 60 år

Grimstad Gartneri feiret i 1960 75-års jubileum. I flere ti-år har det sendt sine kunder over hele Norge blomster, havefrø, planter og -vin, blandt annet et skjønt og oppmuntrende produkt som heter Grand Charm.

I disse dager fylder disponent for vinproduksjonen og gartnerivirksomheten Sjur Fuhr 60 år. Det må være en frisk og inspirerende luft i Grimstad, for du kan ikke se det på ham. — I likhet med en annen grimstadianer — sivilingeniør K. G. Puntervold — er Fuhr en ekspert i å fremme gjærbasillens tiltakende potens utover fortidens ytelser...

Topprestasjoner er ikke ukjente for Grimstad. Tenk på en apotekerlærling som siden ble verdensberømt og som derfra begynte å trille sine lumske piller til oppløftelse av «folket vårt». Jubilanten hilses sålunde:

*Spiringens trengsel
fjerner et stengsel
Hjulpel av Charm'en
du skaper varmen.*

A. L.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

SVENSK POJKE

önskar brevväxla med nordiskt sinnad flicka från Norge, Sverige, Danmark eller Island. Språk: svenska. Sv. i exp. t. Nationalrekryt i FUP/Nordisk Ungdom, d. t. k., f. v. b.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Hva skal vi med alle disse partiene?

I FN-pakten er det slått fast at «slaveri» er forbudt av signaturmaktene. Her i Norge «rør man Napoleons ord til sine or» sier at «ingen stat kan bestå uten slaver». Men vi er mestere i ordkløveri, og kaller det lavtlønnsgrupper, etslags «halvslaver». Da blir forholdet lovlig.

Hvordan kan slikt foregå helt åpenlyst? Jo, her kommer partiene inn. Et parti varetar bare sine egne partifellers tarv. Er dette sterkt nok og aggressivt nok, kan det tiltvinge seg mer enn sin part av fellesskapet. De andre partier som er svake, må ta til takke med det som er igjen. Da blir det slavestat og ikke demokrati.

Hva skal vi med alle disse partier? — Jo, det er en utmerket måte å unngå ansvar på. Alt skal gå med kompromis og ingen har ansvaret. La oss da se litt på andre stater i verden.

Vi kan ta stater med ett parti for å se hvordan disse har løst sine oppgaver både med ansvar og til beste for innbyggerne. Vi begynner med Russland. Boligbyggingen er aktuell politikk. La oss tenke oss at Stalin hadde begynt med skjemaer og papirmølle da han måtte skaffe husrom til 50 millioner husløse. Likeså mat og klær til den russiske nasjon. Hvorfor kjørte han ikke opp med 6 partier til å pulverisere ansvaret? Nei, fordi da hadde hele nasjonen sultet ihjel, mens partiene kjeglet innbyrdes. Han tok ansvaret selv og klarte det.

Da Tito begynte i Jugoslavia var det bare en ruinhaug. Det var 6 nasjoner med hvert sitt sprog, ja med 2 høyst forskjellige alfabet. Idag er landet ett rike og et mønsterland, Europas beste og billigste turistland. Det er bygd turisthoteller i fleng langs hele den 1100 km lange kysten, med fine asfalterte autostradaer. Det er nye fine hus og villaer for landets innbyggere, med utmerket rutebilnett over hele landet.

Hva kommer det av at Spania er verdens beste og sikreste pengeplasseringsland. Bankene er fulle av penger og renten lav. Det investeres i hoteller, fabrikker, flyplasser og veier. Har du en brukbar idé er det penger til finansiering. Det er ingen skiemper, ingen kontrollører til å kontrollere kontrollørene.

Det merkeligste av det hele er at folkene i disse her nevnte land er blide, hyggelige og sier selv at de har det utmerket, også på 2-manns hånd. Vi kaller disse land diktaturstyrte, men det har ingen av de som bor der, innrømmet. Ingen skjeller ut

riksstyret, bystyret eller andre styrer. Ingen bruker radioen til partivask eller raser over sine motpartier.

Her i Norge har vi 6 partier. Hva har disse 6 gjort som ikke disse 3 land har gjort mange ganger bedre? Det sløses bort millioner bare på et kommunevalg til ingen nytte. Nu er det endog forslag oppe om at staten skal bevilge større beløp til partiene, for å så enda mer splid og misunnelse. Kunne ikke disse kjempebeløp brukes til noe mer nyttig, her som hver krone må lånes i utlandet?

Mener du, velger, at all denne partikrangel stimulerer til bedre innsats og tryggere kår? Tenk over dette.

Y.

Da Stortinget mistet ærefrykten for livet

Lavmålet i vår historie var vel det storting som aksepterte dødsstraff, lover med tilbakevirkende kraft, særdomstoler og annet av samme art. En lovløshet uten like, proletariats diktatur kunne ikke ha virket verre. Det ble henvist til et ophøyet folks mening: «Folkemeningen krever». De som skulle ha vist mannsmot, juristene, skalv for de nye sosialistiske makthavere. Kirken, Gudsrettferdighetens representant, skrøt av sin store innsats med løgn og dobbelt bunn til Guds og fedrelandets ære under okkupasjonen.

Man fritok en notorisk forbryter, «Gulosten», for straff for mord på krigsfanger. «Folkets rettsbevissthet», krevde ingen straff når en tørst proletar tok livet av krigsfanger.

Det ble jo en forholdsvis lett sak nå ved hjelp av de ydmyke jurister, og dertil egnete legdommere i særdomstolene, å få livet av mange flere enn en hadde klart under okkupasjonen, å dømme på løpende bånd landets mest nasjonale krefter, ta deres eiendom i «bøter», «erstatning» (for hva?) osv.

Nå vil jeg bare spørre disse stortingsrepresentanter: Er samvittigheten i orden? Er dere fornøyd med det dere var med på?

Jeg håper dere har like god samvittighet og fred med dere selv som det sies at broder Einar skal ha.

Men hva med ærefrykten for livet?

CAPITANO

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Til ettertanke

Tenkte vi det ikke! At striden omkring LO's tvangsfor-sikring og de protesterende Falconbridge-arbeidere til syvende og sist skulle havne der hvor en alltid havner i Norges land når noen av «de gode» føler seg trengt opp til veggen. Nemlig i den gamle og velprøvede hetsen mot tidligere NS-medlemmer.

Nå var jo ikke akkurat den ledende personlighet blant de tre protesterende arbeidere, Theodor Hanisch, noe sær-lig imponerende NS-medlem. Han hoppet såvidt vi kan forstå av da det begynte å gå dårlig for tyskerne og da NS krevet at han skulle oppfylle de betingelser for medlem-skap han hadde godtatt. Men likevel. Selv denne vesle «nazi»-skvetten klarte seg til å sette igang hetsen.

Og her kan vel ikke selv HUNDEAVISEN til Anders Lange skyld på at det var FOLK OG LANDS ondskap og treskhet som har skylden og at «de gode» forlengst ville ha ordnet opp i sine uhumskheter hvis det ikke var for oss.

Vi skal ikke her gråte bitre tårer hverken over Hanisch, som hoppet av da tidene ble harde, eller over mere pro-minente tidligere NS-medlemmer som har kvittet seg med gull-gallonene og krøpet inn i velferdssamfundets dypeste musehull, men vi vil gjerne trekke frem tilfellet Hanisch som bevis på at hetsen er like anvendelig idag som for et kvart sekel siden. Slik som vi for ikke så lenge siden om-talte angrepene på partiets første rikskonomisjef — ikke av noen spesiell sympati for ham og det han sto for, men som en ren prinsippsak. Det er ingen av dem som tror seg så godt skjult idag og som overlater til sine kame-rater besværet og risikoen ved å kjempe for å skaffe oss alle oppreisning som ikke en vakker dag kan bli trukket frem som «nazistiske» maddiker i dagens lys hvis det passer seg så for en eller flere av «de gode». Og det er da heller ingen andre enn den utskjelte hårde kjerne i Forbundet og FOLK OG LAND som vil våge å protestere.

Det er iallfall klart, og ingen bør narre seg selv på dette punkt. Det hjelper ikke det aller ringeste om de sverger til USA og til NATO og til nydemokratiet til de blir blå i trynet. Det eneste de oppnår er å miste den siste rest av selvrespekt.

I denne forbindelse har vi lyst til å nevne et eksempel på en virkelig politisk hedersmann, selvom vi må hente ham utenfor landets grenser.

Folk som sto i spissen for et politisk parti og som solet seg i makten glans så lenge det gikk godt har naturligvis også visse forpliktelser som ikke kan snakkes bort. De har forpliktelser overfor den sak de tjente og overfor sine kamerater. I Tyskland oppdaget en at «der treue Heinrich» Himmler når alt kom til alt ikke var så treu, og at det samme gjaldt endel andre av spissene — skjønt ikke så mange av de riktig store. Og en av disse, Hitlers parti-minister Rudolf Hess, har iallfall bevist sin troskap gjen-nom 27 år i fengsel. Han har til dags dato nektet å søke om benådning. Han har nektet å falle sin døde fører i ryggen for å fri seg selv. Og han er rede til å dø i fengslet for denne sin anstendighet. I det enefengsel hvor de umen-neskelige seiersmakter fremdeles holder ham innesperret i dette «menneskerettighetenes år» 1968. Etter at disse makter, som selv ikke har gjort annet enn å sette igang kriger i årene etter 1945, utelukkende dømte ham for som fremtredende NSDAP-fører, å være medskyldig i å sette

75 år

Vår kære og flittige med-arbeider gjennom alle år, pensjonert sogneprest Hans Egede-Nissen har gått hen og fylt 75 år i disse dager. Vi har ved en rekke anledninger omtalt denne farverike per-sonlighet her i FOLK OG LAND og innskrenker oss derfor denne gang til å sende ham vår og lesernes varme hilsen og takk. Måtte du holde frem som du stevner og aldri miste det som du har bevart like forbausende som forfriskende gjennom de 75 år: den ungdommelige glød og idealisme.

Havnås 1946-47

Det var på Havnås i Trøgstad 1946—47. Min mann var anbragt der da som «landssviker». På kontoret satt en dag en av de oppvakte fangevoktere iferd med å sensurere brev til fangene. Så sier han til sjefen:

— Døm har vel ente lov å skrive nedsettende om andre land vel?

—Neeii, drar sjefen på det, men hva står det da?

— Jo, her står'e at regjeringa i Molboland blir verre og verre!

De tilstedeværende fanger med de mangelfullt utviklede fikk seg en god latter, og historien gikk over hele leiren.

R.

igang angrepskriger, men ellers måtte frifinne ham på alle andre punkter. Han kunne altså med god grunn ha stått frem og toet sine hender — hvis han ikke hadde vært en anstendig mann med ansvar overfor fortiden og fortidens sak og kamerater.

Men tilbake til de mindre imponerende norske eksem-pler som vi startet med. De beviser iallfall så tydelig som vel mulig at det er nødvendig fortsatt å kjempe for de gamle NS-medlemmers rett. Også for deres som ikke har gått i Rudolf Hess' fotspor.

Statistikk med adskillig sannhetsinnhold

Det moderne velferdssamfund har sine ganske spesielle sider som det faller lett å spøke litt med. Etterfølgende statistikk, som en ung flamsk sosiolog har satt opp, kunne kanskje tilpasses Norge også? Her er den, så kan enhver bedømme det selv:

Belgias samlede befolkning	9 600 000
derav i alder over 65 år	2 400 000
til arbeide er det igjen	7 200 000
derav i alder under 18 år	3 050 000
til arbeide blir det igjen	4 150 000
uten beskjeftigelse	350 000
til arbeide blir det igjen	3 800 000
statstjenestemenn	1 700 000
til arbeide blir det igjen	2 100 000
partifunksjonærer og agenter	1 200 000
til arbeidet blir det igjen	900 000
geistlige, nonner, klokkere, levedamer og deres beskyttere	750 000
til arbeide blir det igjen	150 000
syke, vanvittige og landstrykere	126 000
til arbeide blir det igjen	24 000
ministre, stortingsmenn og tukthusfanger	23 998
til arbeide blir det igjen	2

«Nemlig min venn og jeg», skriver den unge sosiolog forklarende. «Det skal være en spore for oss, først og fremst for ham, for jeg tiltrer til uken en stilling som assistent i San' Fransisco, USA.

~~~~~

Hvem er provokator?

Dønninger av Franklin Knud-sens bok også i FARMAND

I den engelske avis DAILY TELEGRAPH ble den presse-mottagelse som ble gitt i an-ledning av utgivelsen av Franklin Knudsens bok «I was Quislings Secretary» omtalt i signaturen Peterboroughs spalte «London Day by Day» og FARMANDS «Audax» (Per Vogt) var straks på plet-ten og gjengav med synlig fornøyelse at Franklin Knud-sen var blitt utsatt for en rek-ke provokatoriske spørsmål fra Peterboroughs side. I den anledning fikk Franklin Knudsen plasert et «leser-brev» i FARMAND og han skriver i dette:

Herr redaktør.

Audax har sine opplysninger fra «the Daily Telegraph» for 28. november f. å. i spalten «London Day by Day» skrevet av Peter-borough. P. var tilstede under pressemottagelsen i Royal Over-seas League. Dermed opphører det som stemmer.

Peterborough stillet meg en rekke spørsmål, som røpet hans total-uvitenhet om norske for-hold, (P. er øyensynlig av den oppfatning at Quisling hadde re-gjeringsmakten før 9. april 1940) noe som selv Audax burde kun-ne registrere.

På P's spørsmål om hvorfor tyskerne så hurtig satte de nor-

ske styrker ut av spill, svarte jeg at disse ikke var tilstede. At de ikke var mobilisert på tross av at landets utenriksminister gikk med flere autentiske advarsler om angrepet i sin lomme. Ja at regjeringen istedet for å mobili-sere, som de militære sjefer bønnfalt om, delvis demobiliserte. At miner ikke ble lagt ut, våre kystbefestninger ikke satt i alarmberedskap. Ja at alt ble gjort for å lette en inntrengende fiendes adkomst. Det var tysker-ne som kom først.

Altså — hans spørsmål ble be-svart helt korrekt. Det er mu-ligens dette Audax finner pro-vokatorisk?

Peterborough spurte også om hvor meget det skulle til for å ha hindret amfibie- eller luft-bårne tropper i å okkupere Nor-ge. Jeg svarte at fremstående of-fiserer mente at 2 mobile kamp-klare divisjoner dengang ville fratatt en fremmed makt lysten til et forsøk. Jeg fortalte også at Danmarks «gnidningsløse ok-kupasjon» var en forutsetning for de tyske planer. Det var dette med de to divisjoner som P. me-ner Quisling burde ha hatt! Det om min familie (som er P's spe-sialitet) er bare tøv, og unød-vendig å dementere.

Kaupang.

H. Franklin Knudsen.

~~~~~

G L E M I K K E
abonnementsfornyelsen for 1968. Og husk at vi også tren-ger en liten — eller naturlig-vis gjerne stor — ekstra håndrekning til driften.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset;
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Et alternativ?

De venstreradikale krefter i vårt land råder grunnen i norsk politikk, uten at noen alternativ fraksjon byr dem konkurranse når det gjelder f. eks. utenrikspolitikken. Dette er også tilfelle på den kulturelle front, hvor alt er gjennomsyret av påvirkninger fra samme hold.

Ser man på forholdene i global målestokk, finnes det stater hvor innbyggerne har innsett denne uheldige utvikling. Vi tenker i denne forbindelse først og fremst på Vest-Tyskland.

I de seneste år har NPĐ fremstått som et nytt alternativ til de venstreradikale. Dette nye parti har fått stemplet på seg for å være ny-nazistisk, men det kan jo ikke sammenlignes med Partiet i Det tredje rike. Dette fremgår da også av navnet. NPĐ må sies mere å være en parallell til Nasjonal Samling i Norge. Vårt NS gikk jo også inn for frie valg og beilet til velgernes gunst ved to valg, men elektoratet var ikke villig til å innse hvilke fordeler dette bød på.

I vår nåværende situasjon burde forholdene ligge vel til rette for en nasjonal fylking, for ikke å si et nasjonalsinnnet demokratisk parti som motvekt til den stadig tiltagende venstreradikalisme. Ungdommen som har vokset opp etter siste verdenskrig, kan i dag stå frem og vurdere fortiden uhildet, uten å ta hensyn til de bakvaskelser våre tidligere nasjonale kvinner og menn har blitt utsatt for fra bolsjevistisk og de lunkne borgerliges side. Vi har på følelsen at det blåser en nasjonal føhnvind over vårt fedreland i dag. Vi har mye å vinne om de unge reiste fanen og fylket seg under et nasjonalt symbol. Vi har et fedreland som trenger oss i denne ulvetid.

Hvorfor ikke et norsk nasjonaldemokratisk parti?

GULLKORN

Ung var eg fordom,
eg einsaman fór,
vegwill då eg vart.
Rik eg tottest
når eg råka einkvar,
mann er manns gaman. ...
(Håvamål)

Negre deserterer fra U. S. Army

Kommunistiske elementer i Europa forsøker å påvirke negersoldater til å desertere fra de amerikanske styrker i Vietnam. Vietcong oppfordrer dem over radio til å svikte sine avdelinger. Som belønning for å desertere, blir de lovet hvite kvinner.

Noen negersoldater som var stasjonert i Vest-Tyskland, ble hjulpet av kommunister til å desertere. En av disse, William Percell, flyktet til Malmø, hvor regjeringen innvilget ham politisk asyl. Som påskjønnelse for sin innsats, har han blitt tildelt en hvit «girl friend», som ifølge kommunistiske kilder er fra København.

Tiden er nå inne for det amerikanske folk til å innse at negrenes lojalitet til sitt land er temmelig laber. Dette medfører at de amerikanske styrkers kampmoral er blitt svekket. Det har lenge vært kjent at negersoldatene løper ved første tegn til motstand og overlater sine hvite kamerater til å forsvare seg selv.

Israel og araberstatene.

Da Israel ble «overfalt» av araberstatene, var halvparten av Norges befolkning med ett blitt fanatiske pro-israelere. Undertegnede forsøkte å gå til motangrep mot disse hysteriske personene, men aviser som ble tilskrevet tok ikke imot «antisemittiske» innlegg.

Den voldsomme pro-israelske holdning skvoldtes nok

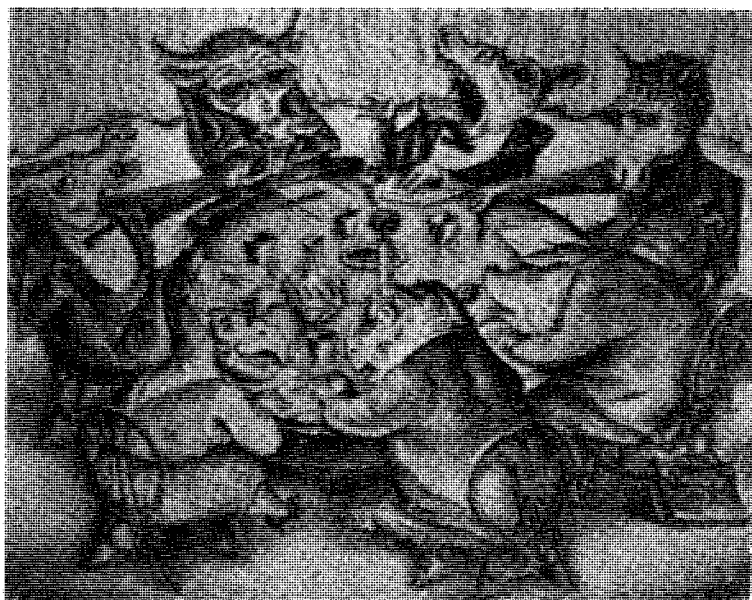
«minnene» fra den tid da det «utvalgte» folk ble så hensynsløst forfulgt. Og ingen har vel hatt så meget nytte av den tiden som nettopp staten Israel. Krigsskadeerstatninger har strømmet inn og muliøsiort drømmen om en «tilbakevenden». Den jødiske storfinans har i tidens løp også pumpet inn milliarder i Israel, og selv her i Norge opplevde man under krigen i 1967, at innsamlinger ble satt i verk «for fortsatt å trygge Israels eksistens».

Selvsagt må man dypt beklage at så mange jøder ble drept under krigen 1940—45, men undertegnede finner mange ting som er likeså ille, og de døde våkner jo ikke opp igjen om man i all evighet «minner tyskerne om deres fortid».

En NPĐ-mann sa om dette: «Vi tyskere har et skyldkompleks hengende over oss. Jeg kan godta at vi drepte en million jøder. Men engelskmennene i Sør-Afrika drepte 280.000 i sine konsentrasjonsleirer — for gull, ikke på grunn av politiske motiver. Og de bandt kvinner til kanoene og skjøt dem i biter. Hvorfor skal da vi behandles verre enn andre som også har myrdet, ut fra enda simple motiver?»

Selvfølgelig får normalt tenkende mennesker sterke sympatier for en slik politikerters uttalelser, det er så sant, så sant. Men når skal våre (unasjonale?) demokrater få åpnet sine øyne og se

(Forts. side 7)

Slik ser karikaturtegneren «menneskerettighetsåret».

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

Ved byens utkant stoppet bussen ved en murvegg, hvor det foregikk passkontroll. Alle og enhver, både sivile og militære, som skulle inn i og ut av byen måtte ha sine papirer og passersedler i orden for å kunne bli tillatt å komme igjennom porten i murveggen. På fortaukanten satt der sivile i påvente av en eller annen bil som de kunne bli med ut av byen.

Akkurat som vår buss sto i kø for å slippe igjennom passkontrollen, kom helt uventet en kjent skikkelse styrtende bort til bussen vår. Til min forbløffelse så jeg at det var selveste Asise.

«Kjære Jerwand, kan du ikke ta meg med deg.» Hun støttet seg med hendene mot bussen og klemte ansiktet sitt mot ruten. Hun så meg alvorlig inn i øynene. Også jeg forbannet denne klasseruten! Jeg blev rent varm om hjertet ved å høre mitt navn ropt ut av min tidligere kjæreste som krigen umildt hadde fjernet fra meg.

Asise var en krimtatarisk pike og muhammedanerinne og jeg selv en armensk, kristen gutt, som ved tilfallets lue var blitt forelsket i hverandre. Asise Pasjaeva var ikke mer enn vel 15 år da jeg traff henne for første gang. Det var sommeren 1934, da jeg med et kaukasisk danseensemble under ledelse av Shalva Jasjvili, optrådte i klubben: Aivasil på Jalta. Hun hadde fått plass på de forreste benkene ved siden av sangerinnen Satenik Spendarian. — «Hun er blitt villt begeistret for både deg og din dans», forsikret Satenik Spendarian, da hun like etter vår opptreden presenterte meg for Asise. Vi traff hverandre derefter nokså ofte og ble glad i hverandre. Asise var nu blitt 23 år, men hadde ikke forandret seg, snarere så hun ennu bedre ut enn da jeg traff henne første gang. Hun virket like livlig og blid og innsigmigrende. De smale, vakert tegnede øyenbryn, som omrammet de store mørke øynene og de lange øyenvipper fengslet meg hver gang jeg så henne.

Jeg henvendte meg straks til tyskerne i bussen om det ikke skulle være mulig å ta Asise med til Simferopol hvor hun skulle gå av for tidsnok å kunne være på arbeidet, men til min store gremmelse fikk jeg avslag, idet det

naturligvis var på det strengeste forbudt å ta med sivile i en militær transport.

Og dermed måtte den krimtatariske piken, tydelig meget nedslått, trekke seg vekk til min usigelige beklagelse, men hva var det å gjøre ved det, jeg hadde jo ingen frihet. — «Det er umulig for meg å ta deg med, kjære Asise» ropte jeg. Og jeg glemmer aldri hvor trist hun så på meg, idet hun likesom motvillig tok hendene sine bort fra ruten. Og god grunn hadde hun til å være nedslått for sammen hadde vi engang før den forferdelige krigen lovet hverandre å begynne livet sammen. Et liv som vi hadde forestillet oss ville bli harmonisk og over all måte lykkelig i denne forvirrede, uharmoniske verden. Vi måtte begge bære den uavvendelige skuffelse. Det var krig og om det kunne være oss noe til trøst, så var der så mange andre som ble rammet av lignende skjebne.

Bussen satte seg endelig i bevegelse og vi to vinket til hverandre til vi kom ut av syne, for aldri mer å sees igjen. Og nu lever Asise i mine erindringer, kanskje nokså bleke på grunn av den svundne tid. En rekke år hadde vi levd i håpet om å kunne sette hus, uten tanke på at krigen skulle slå i grus alle våre skjønne drømmer. Vi hadde ikke engang fått anledning til å snakke med hverandre om alt vi hadde opplevet. Vi fikk bare i et minutt eller to se hverandre igjen på hver vår side av en vindusrute i en militærbuss. Og jeg som med så megen hjertekvide hadde fått ordnet med tillatelse til å besøke Jalta bare i det forfengelige håp om å gjense min elskede Asise. Og så skulle det bli under så triste omstendigheter at jeg skulle få henne å se, og bare for et flyktig øyeblikk.

På tilbaketuren oppdaget vi at forskjellige ting var hendt mens vi hadde oppholdt oss i Jalta. Langs veien var vaktholdet blitt forsterket, så man skulle tro at kamp-handlinger hadde funnet sted. Og hist og her lå det ødelagte sovjetiske og tyske panservogner. Et sted vi passerte brant det i skogen. Det hele virket som en ny «Sieg-Fried». Hundreder og tusener av patruljerende tyskere beveget seg frem og tilbake på veien, mens krigsfanger søkte å utbedre den.

(Forts. side 6)

Hitler om verdens-situasjonen idag

Slik det er gjengitt i Martin Bormanns opptegnelser i 1945.

Vi nevnte i et tidligere nummer hvorledes både Hitler og Göring hadde forutsagt den skjebne for Storbritannia som nu har rammet det. Det britiske imperium er nu likvidert, og Storbritannia er blitt redusert til et Lillebritannia, finansielt undergravet og på konkursens rand. Det er forbi med England som verdensmakt og selv i Europa spiller det nu bare en rolle på annet eller tredje plan.

I forbindelse med denne utvikling som alle nu kan se foregår for åpen scene kan det ha sin interesse å komme tilbake til Hitlers bedømmelse av fremtidsutviklingen både når det angår England i særdeleshet og Europa i sin alminnelighet.

I det tyske Führerhauptquartier i bunkeren under Rikskansellet i Berlin under krigens tre siste måneder fortok sjefen for partikansellet, Martin Bormann, personlig opptegnelser av endel av de uttalelser Adolf Hitler kom med i samværet med sin nærmeste krets. Opptegnelsene ble bragt ut av Berlin og ble tretten år senere, i 1958 gjenfunnet i Salzburg. De har vært nøye gransket av eksperter, som erklærer

dem for autentiske, og ble i sin tid offentliggjort av den britiske avis «The Sunday Express» i stort opplåtte Shadanov. I dette ekteskap artikler Senere har de vært utgitt i bokform i norsk oversettelse under titlen «Hitlers politiske testamente», hvorfra vi henter etterfølgende sitater.

På bakgrunn av det vi idag ser og som vi nevnte foran, dette at England er blitt redusert til en tredjerangs makt, fra et dominerende imperium som i krig etter krig hensynsløst har spilt de europeiske stater ut mot hverandre, til et øyrike som nu tigger om hjelp fra dette Europa, er det naturlig å minne om Hitlers uavbrutte anstrengelser for å komme til forståelse med England. Og i samme forbindelse kanskje også Rudolf Hess' innsats for å bringe fiendtlighetene mellom Tyskland og England til opphør. Hvis anstrengelsene til de tyske statsmenn hadde ført frem, så ville Storbritannia ha sloppet å høste seirens bitre frukter idag. Rent bortsett fra at Europas

politiske og økonomiske maktstilling ville ha vært urokket.

Hitlers skuffelse og bitterhet over de mislykkede forsøk på bringe England til å forstå at det var selvmordspolitikken det førte, kommer til uttrykk i Bormanns opptegnelser, og bitterheten kommer spesielt til uttrykk i omtalen av «statsmannen» Churchill.

Vi siterer fra opptegnelsene:

«I begynnelsen av det 19. hundreåret var det Europa alene som betydde noe fra et maktsynspunkt. De store asiatiske rikene var falt i en søvn som liknet dødens. Den Nye Verden var ennå ikke annet enn en utvekst på kanten av den gamle, og det var urimelig å vente at noen skulle ha forutsett den fabelaktig skjebne som ventet de 13 britiske koloniene som nettopp hadde vunnet friheten — Tretten! Jeg er ikke overtroisk, men den historien frister meg til å bli det! Denne nye staten med fire millioner innbyggere, som vokste så umåtelig i løpet av 100 år at den alt ved begynnelsen av det 20. hundreåret var blitt en verdensmakt —!»

I den avgjørende perioden mellom 1930 og 1940 var situasjonen helt forskjellig fra den som forelå på Pitts og Napoleons tid. Utmattet ved en stor krig hadde Europa mistet sin hedersplass, og dets førerrolle var ikke lenger anerkjent. Ennå var det et av tiltrekningscenterne på jorden, men et som stadig tapte mere av sin betydning overfor den voksende makten hos De Forente Stater, den

(Forts. side 8)

Svetlana Stalin-oppstyret

OG ET BLIKK BAK KULISSENE

Den mangfoldige Stalin med den like mangfoldige datter Svetlana.

Også her hjemme i Norge merket en bølger av Svetlana-oppstyret i den dagspresse som synes så forunderlig internasjonalt dirigert over hele verden. Og både et norsk forlag og et norsk ukeblad var på pletten med oversettelse til norsk av Stalindatterens memoarer. Etter at det nu har stilnet noe av, kan det ha sin interesse å gjengi etterfølgende artikkel fra den amerikanske publikasjon «The New Patriot»:

Verdenspressen anklager Stalin for ha vært antisemitt. I virkeligheten hadde han imidlertid en jødisk ektefelle. Videre er det en kjennsgjering at Stalins nærmeste venner og rådgivere likeledes var russiske jøder, blant dem Lazar Kaganovitsj, hans senere svoger. Kaganovitsj hørte til blant de mektigste herrer i Kreml og overlevet alle utrensninger og leilighetsvise jødeforfølgelser innen maktkampens ramme.

Stalins første ektefelle var Ekaterina Svanidze, som fødte ham sønnen Jakob. Det blir hevdet at denne ikke var syndelig intelligent. Han ble jernbanemekaniker og senere tatt tilfange av de tyske tropper under verdenskrigen. Hitler tilbød å bytte ham ut med general Paulus, men Herren i Kreml avsto.

Stalins annen hustru var Nadja Alliluyeva. Sporet

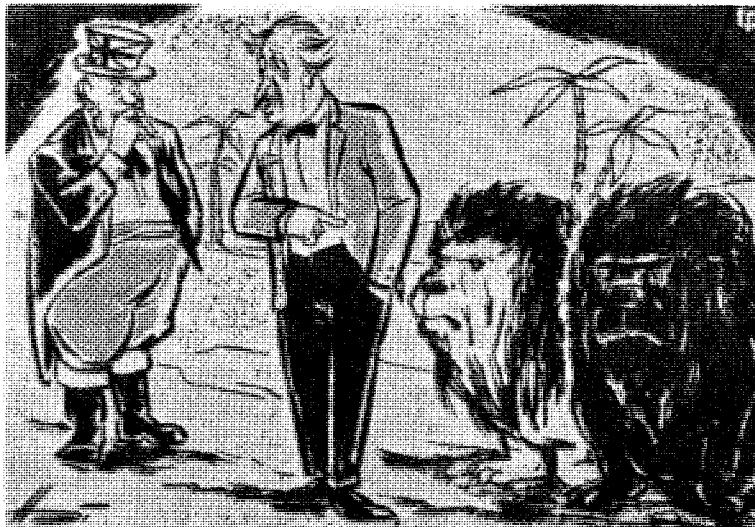
etter den første hustru forsvinner i mørket. Nadja fødte likeledes diktatoren en sønn, som fikk navnet Vassili. Han ble senere til og med general i det røde luftvåpen, men døde imidlertid etter Stalins død i fengsel.

Annet barn i annet ekteskap var en pike, som fikk navnet Svetlana.

Svetlana Alliluyeva, som hun senere kalte seg, hadde konsumert tre ekteskap og tilslutt også hatt en indisk venn. Hennes første ektefelle var Grigorij Morozov, av jødisk konfesjon og tilhørende garden i Kreml. Stalin fikk tvunget igjennom hos datteren skilsmisse fra Morozov, og lot denne forsvinne i Sibir.

Så tok Stalin Rosa Kaganovitsj til seg som ektefelle, søster av Lazar Kaganovitsj. Om barn i dette ekteskap er intet kjent. Svetlana derimot giftet seg nu med Yuri var det en datter. Men Stalin var heller ikke innforstått med dette ekteskap og holdt seg borte fra bryllupet. 12. mai 1967 skrev journalist Peter A. Khassidi i «The Jewish Times» at det synes ufattelig at Stalin nektet å godta dette ekteskap, fordi Svetlanas nye ektefelle likeledes var jøde. Det er ukjent hvorledes dette ekteskapet endte, men Shadanov overlevet imidlertid og er for tiden beskjeftiget som dekan ved universitetet i Rostov. Uforklarlig er hos Stalin denne vekslende mellom pro- og antisemitisme.

(Forts. side 7)

Arven fra det imperium Churchill ødela: Black and White

Jo, det var en nydelig seier Churchill brakte Storbritannia!

Hva maktkampen gjalt . .

(Forts. fra side 1.)

turligvis ikke ble gjort i det «objektive» program — at også administrasjonsrådet fikk «sin makt» fra tyskerne og i adskillig høyere grad enn både det efterfølgende styre av kommisariske statsråder og Quislings nasjonale regjering fra februar 1942 var henvist til å få sine vedtak godkjent av okkupanten.

En samtidshistoriker burde være istand til å se på Quislings politiske virksomhet under okkupasjonen samlet. Han burde kunne innse at det er en sammenheng mellom Quislings opp-treden 9. april 1940, da han grep regjeringsmakten nettopp for å opprettholde norsk suverenitet og hindre at det oppstod okkupasjonsstilstand, og hans senere langvarige og forbitrede kamp for å gjenopprette det som fra et nasjonalt norsk synspunkt gikk tapt da norske motstandere av Quisling sammen med den tyske okkupasjonsmakt fikk veltet hans første regjering 15. april 1940.

Og dette var naturligvis hverken talemåter eller ville fantasier fra Quislings side. Hans «kup-regjering» som den kaltes i programmet, ble opprinnelig godtatt av Tyskland som norsk regjering og bærer av Norges suverenitet. Og uten de kamphandlinger som Nygaardsvoldregjeringen satte igang etter at den selv var skyld i at alt var tapt, og uten de intriger som fikk fjernet den siste suverene norske regjering, ville en også i Norge hatt tilstander som i Danmark med utstrakt selvbestemmelsesrett. Der gikk den som kjent først tapt da tyskerne av hensyn til de tyske troppers sikkerhet måtte gripe sterkere og sterkere inn for å hindre anarkiet i å bre seg.

Quisling hadde da også vanskelig for å tilgi de menn som i samarbeide med de tyske okkupanter hadde fått fjernet hans norske regjering og overlatt Norge til de tyske okkupanter for godt-befinnende. Det fremgår bl. a. av hva Harald Franklin Knudsen forteller i sin bok «I was Quislings Secretary». Som kjent ble oppnevningen av administrasjonsrådet til erstatning av Quislings regjering bekjentgjort ved en tale i kringkastingen av høyesterettsjustitiarius Paal Berg, en tale hvori han erklærte at Quisling ved nå å muliggjøre oppnevningen av administrasjonsrådet «påny»

hadde vist «sin ansvarsfølelse og patriotisme». Franklin Knudsen skriver i boken i tilknytning til dette:

«Jeg var tilstede i studio da han (Paal Berg) leste det opp og det slo meg at han mente det absolutt alvorlig.»

Da forestillingen i studio var over, forsøkte den sist utnevnte formann i administrasjonsrådet, fylkesmann Christensen, å hjelpe Quisling på med frakken. Quisling rev den fra ham og sa: «Nei, herr Christensen, det vil jeg ikke tillate dem. De har i disse tre år gått rundt og spilt patriot og forsvarsvenn, og nu har det vist seg at de er villig til å overta styret på tyske betingelser, noe jeg avsto med forakt. De har gjort Dem selv til et gissel i hendene på Wehrmacht. De vil bli tvunget til å delta i utplyndringen av det norske folk, og når det er gjort vil deres nye oppdragsgivere avsette dem. Det vil være vel fortjent.»

Både Christensen og Berg var dødelig bleke da de tumlet ut av studio», tilføyer Franklin Knudsen.

Det er naturligvis på bakgrunn av dette en må se Quislings senere «maktkamp» med Terboven også. Da administrasjonsrådet, slik Quisling hadde forutsagt, ble avsatt av Terboven og erstattet med de kommisariske statsråder, var Quisling ikke villig til å delta i en slik form for regjering oppnevnt av de tyske okkupanter. Hans mål var å få gjort slutt på okkupasjons-tilstanden ved en fredsslutning som også gjorde ende på krigstilstanden de jure etter at den de facto var avsluttet med den betingelsesløse kapitulasjon i juni 1940. Dermed ville Norges suverenitet være gjenopprettet i den utstrekning forholdene gjorde det mulig, og det ville være slutt på dette at et norsk styre måtte hente sin makt fra okkupantene. Selv om en naturligvis måtte avstå støttepunkter til Wehrmacht.

Terboven på sin side gjorde alt for å hindre en slik utvikling, både åpent og i det skjulte — ved hjelp av norske jøssinger som fant det mere patriotisk å bekjempe Quisling enn å sikre størst mulig norsk suverenitet vis a vis tyskerne.

Da Quisling dannet sin annen regjering i februar 1942 var han i den tro at en slik fredsslutning var innen umiddelbar rekkevidde. Han hadde fått Hitlers løfte om

det og om at Terboven skulle bli trukket tilbake. Når Hitler gikk fra dette løftet, var det på bakgrunn av de norske hendelser (bl. a. lærerstrid og kirkestrid) som Terboven fremkalte — etter alt å dømme i samarbeide med bl. a. biskop Berggrav.

Og slik fortsatte da «maktkampen». Quisling understreket stadig, helt til sin siste tale i mai 1945, at hans regjering ikke var oppnevnt av tyskerne slik som de tidligere styreverter hadde vært, men av de norske statsråder i forståelse med den fungerende høyesterett.

Når det i programmet i kringkastingen ble understreket at Quisling og Nasjonal Samling ikke prinsipielt var uenige med tyskerne når det gjaldt den politiske utvikling i Norge, så er det naturligvis riktig i en viss utstrekning. Dog var det ikke «nasjonalsosialismen» i tysk betydning av ordet Nasjonal Samling ville gjennomføre, men det partiprogram som allerede hadde eksistert og vært offentliggjort ti år i forveien. Hvorvidt en skal kalle dette nasjonalsosialistisk, fascistisk eller kanskje heller nasjonalromantisk, kan det naturligvis strides om.

Når det gjaldt utfallet av verdenskrigen, så er det også klart at Quisling og Nasjonal Samling ønsket tysk seier, iallfall på østfronten, fordi Norges stilling vis a vis sovjetmakten opptok partiet like sterkt dengang som det synes å opptas degens NATO-tilhengere. Og noe upatriotisk kan det iallfall ikke ligge i en slik innstilling. Både Quisling og partiet trodde at en sovjetseier ville bety Norges undergang i et bolsjevikisk kvelertak, og det var vel også bare et rent lykketreff som gjorde at utviklingen ikke ble slik da Tyskland tapte krigen.

Også i dette program gav Skodvin sin «forklaring» på den innstilling NS-folkene hadde etter at krigen med Tyskland var avsluttet i og med kapitulasjonsavtalen i Trondheim. Og også denne gang uten å nevne denne kapitulasjonsavtale, som er alfa og omega i saken.

Godt gjort, får en si! For ikke bare slo hele den dags-presse som da fremdeles var under den gamle ledelse fast dette at Norges krig var forbi, med DAGBLADET og ARBEIDERBLADET i spissen, men også general

Ruge har som vitne medgitt at situasjonen kunne misforståes. Undersøkelleskommissionen sier det samme.

Men vår samtidshistoriker tumler rundt med uttalelser av NS-folk som under «maktkampen» med okkupanten fremholder at det må gjøres en slutt på dette at det med noe skinn av rett fra eksilfolk i England og andre kan påståes at krigen ikke er slutt ved en offisiell fredsslutning. At de herunder taler og skriver om en «formell» eller en «de jure-krigstilstand» er naturligvis intet bevis for at de i straffelovens forstand mente at Norge var i krig med Tyskland og at de innrømmet at de var landsforrædere.

For skal man følge denne Skodvins (og andres) tankegang om at det fortsatt består krig hvis det ikke er avsluttet en fredsavtale, så må altså Tyskland, både i vest og i øst, fremdeles befinne seg i krig med de allierte. Og var NS-folkene under disse forhold landsforrædere, så må hele det tyske folk være det idag.

En slik fremstilling av forholdene har naturligvis intet med seriøs historieforskning å gjøre. Det er et partsinnlegg til fordel for dem som forsvarer «retts»oppgjøret ved å forvrengte kjennsgjerningene.

Skodvin harselerte ellers i programmet over at Quisling og hans ministre trodde på muligheten av et samarbeide mellom Nasjonal Samlings styrker og hjemmefronten om en fredelig maktoverdragelse og anførte som kilde for sin fremstilling «en av de daværende ministre». Det er naturligvis nok så gjennomslagskraftig hvem det kan være og vi synes oppriktig talt at vedkommende burde ha sett sin plikt på et helt annet område enn å fornere folk av typen Skodvin med slike informasjoner. Det faktiske forhold er jo at det både fra kretsen omkring Tranmæl i Sverige og fra hjemmefronthold både var søkt kontakt med Quisling og gitt løfter og forsikringer som ble brutt. Ellers ville naturligvis den nasjonale regjering ikke ha beskjeftiget seg med dette.

Det er i det hele tatt besynderlig at det ikke skal kunne gå an å diskutere disse spørsmål på en anstendig måte istedenfor med en slik skodvinsk «objektivitet» som i virkeligheten er det stikk motsatte.

Ingen har i historiens løp kunnet hindre en seirherre

og hans medløpere i å hevne seg på dem som har tapt etter å ha stått dem imot. Og en slik skjebne har da også de tapende gjerne båret uten å beklage seg. For «Ve de overvunne!» Slik ble det da også handlet rundt omkring i alle land, mest typisk kanskje i Frankrike og Danmark, hvor en åpent medgav at en tok hevn uten hensyn til lov og rett. Men i det hyklerske Norge forsøker en å skjule de primitive utslag av dette å ta hevn med en maske av vanlig lov og rett. Og dog var Norge det eneste av disse land som i sin grunnlov hadde lovfestet det menneskerettskrav at lover ikke må gis tilbakevirkende kraft. Men gjorde det dog, slik det åpent er innrømmet av fremtredende menn på den annen side.

Og dette kommer NS-folkene aldri til å godta! Selv om Skodvin skulle bli enda mere objektiv enn han nå er.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

Plutselig ble bussen vår utsatt for kraftig geværild, Skuddene kom tydeligvis fra skoen ved veien uten at man ble var noensomhelst, men ingen av oss ble truffet. Sjøføren kjørte med full fart uten stans mens de tyske passasjerer stilte seg uanfektet observerte skvintoen som om det hele var en dagligdags affære. Gjennom den lange krigen var de blitt vant til denslags.

Endelig nådde vi frem til Simferopol med livet i behold. Og her som på Jalta måtte jeg ledsage våre tyskere til den armenske kirken, da de tydeligvis var sterkt interessert i å se den armenske kirke med dens århundrelange tradisjoner, som etter hva det sies skal gå tilbake til apostlenes tid. I disse traktene ved svartehavskysten bor det anslagsvis omkring hundretusen armeniere fra gammel tid av og de har inn-til idag bevart sin nasjonale kultur.

Fra Simferopol tok vi toget bare til Dsjankoj for derfra å kjøre med lastebiler til Feodosia. Det viste seg nemlig at partisanvirksomheten hadde vært i sving også her. Mange steder hadde den vært temmelig livlig og jernbanelinjene var blitt ødelagte av bombeeksplosjoner eller sabotasjeaksjoner i de tre dagene vi hadde vært borte. Men biltrafikken gikk som den skulle og vi nådde frem til vårt arbeidskompani. Tur og retur Jalta tok syv dager.

Hvor er de gamle NSDAP-velgerne? Svetlana-oppstyret ..

(Forts. fra side 1.)

men med alle de andre førte. Vel, denne innstilling i den karrikatur av et Tyskland som vokste opp igjen av ruinene i ly av amerikanske dollars er naturligvis både nyttig og tjenlig for den enkelte som setter den materielle velferd over alt, men akkurat så imponerende er det jo ikke.

For hvor er det blitt av

alle dem som virkelig var nasjonalsosialister og som for eksempel i 1932 gav Adolf Hitler 13,4 millioner stemmer ved valget på rikspresident i konkurranse med selveste folkehelten Hindenburg? Omkom de alle sammen i krigen?

Ja, vi vet ikke. Men i tilknytning til disse spørsmål kan det ha sin interesse å se litt på hvorledes tilslutningen til NSDAP fordelte seg på yrkesgrupper og på de forskjellige tyske land. Vi henter tallene fra en publikasjon utgitt av Der Direktor der Bundeszentrale für politische Bildung i Bonn, altså en offisiell publikasjon. Man behandler i de «Informationen» som utgis i utgaven for juni/juli 1967 (Folge 123) «Der Nationalsozialismus 1919—1933».

NSDAP's egentlige gjennombrudd i tysk politikk fant som kjent først sted i 1930. Valgseiren 14. september dette året betød også en revolusjon når det gjaldt medlemstallet. Dette var i 1927 bare 72.590. I 1928 var det steget noe, til 108.717. Etter valget i 1930 steg medlemstallet til 129.563 og ved årsskiftet 1932/33 hadde man nådd det imponerende tall av 719.446, altså en tidobling i forhold til 1927.

Skjønt den sosiale herkomst

Men tre dagers opphold i Jalta hadde vært en gledelig opplevelse for meg bortsett fra skilsmissen med den skjønnne Asise. Og den var på sin vis også til hjelp, trass i at vi underveis måtte oppleve et par farlige episoder. Først og fremst følte jeg meg friskere og mer opplagt etter den anstrengende og slitsomme virksomhet gjennom lengere tid og nervene mine var blitt styrket etter den farlige bombingene jeg hadde gjennomlevet i Feodosis.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Nasjonalsosialistisk oppmarsj i Weimar i 1926. I spissen ser man Joseph Goebbels og den senere stabssjef i SA Victor Lutze.

ingen nevneverdig rolle spilte i dette sosialistiske parti hvor Hitler hadde forstått i en hit-til ukjent grad å vekke fellesskapsfølelsen, så kan det likevel ha sin interesse å gjengi noen tall om fordelingen på yrkesgrupper av medlemmene (etter Schäfer, NSDAP, side 17):

	NSDAP	I samfundet som helhet
Arbidere	28,1 %	45,9 %
Funksjonærer	25,6 %	12, %
Selvstendig næringsdrivende	20,7 %	9 %
Embetsmenn	8,3 %	5,1 %
Bønder	14,0 %	10,6 %
Andre	3,3 %	17,4 %

En oversikt over valgresultatene gjør det klart at den tidligere kolporterte oppfatning at det var de arbeidsløse som hjalp Hitler til valgseirene ikke holder stikk. Det har riktignok ikke vært vitenskapelig eksakt undersøkt hvem som på riksbasis stemte på NSDAP, men det foreligger slike undersøkelser iallfall for Schleswig-Holstein og Braunschweig. Og disse undersøkelser klargjør at det først og fremst var bondebefolkningen som støttet opp om partiet. I sammenheng med dette støttet også håndverkere og mindre næringsdrivende opp om Hitler. Det er vel så at disse resultater ikke kan generaliseres, men det synes å stå fast at de store byer, fremfor alt da industribyene, ikke hørte til nasjonalsosialistenes sterke bastioner og at de arbeids-

løse var tilbøyelige til å støtte det kommunistiske parti. Når det ellers gjelder partiets styrke i de forskjellige tyske land, så gir tallene fra riksdagsvalget 31. juli 1932 interessante opplysninger. Partiet fikk ved dette valg 37,4 % av de avgitte stemmer. For de enkelte områder hvor partiet hadde henholdsvis størst og minst tilslutning var partiets stemmetall i prosent slik:

Schleswig-Holstein	51,0 %
Osthannover	49,5 %
Frankfurt (Oder)	48,1 %
Liegnitz	48,0 %
Pommern	47,9 %
Ostpreussen	47,1 %
Chemnitz-Zwickau	47,0 %
Südthannover-Braunsch.	46,1 %
Mecklenburg	44,8 %
Pfalz	43,7 %

(Forts. fra side 5.)

Stalindatterens tredje mann var Michael Kaganovitsj, sønn av Lazar Kaganovitsj. Kaganovitsj hadde således bundet Stalin fast til seg ved dobbelte familieband: hans søster var nu Stalins hustru og hans sønn ektemannen til Stalins datter.

Men også dette Svetlanas tredje ekteskap endte på ukjent måte, hvis man da ser bort fra farvede beretninger. Ikke desto mindre hadde hun allerede levet seg inn i sovjet-jødiske kretser, hvorfra også Molotovs hustru stammet. Denne var søster av Sam Karp, en «kapitalist» fra USA, innehaver av «Karp Export-Import Company» i Bridgeport, Connecticut. Deres datter Svetlana Molotov giftet seg i 1951 med Vassili Stalin.

Efter Stalins død og den etterfølgende avstalinisering satte forfølgelsen inn også mot Svetlana og hennes jødiske venner. Da hennes bror Vassili døde i fengsel henvendte hun seg til rabbinen i Moskva Schliefer og bad om å bli opptatt i den jødiske menighet. Schliefer, som var redd for sin egen posisjon og sikkerhet, holdt imidlertid søknaden tilbake. På hans foranledning avbrøt også andre prominente representanter for den jødiske menig-

het forbindelsen med Svetlana.

Svetlana var meget ille berørt over dette. Hun befant seg nu mellom forfølgingsbølgen fra regimet og isoleringen fra de kretser som hun hadde giftet seg inn i. Efter de tre avsluttede ekteskap skaffet hun seg nu en indisk venn, som imidlertid døde kort efter dette sitt hell. Svetlana fikk lov til å reise til India med hans æske, men vendte imidlertid ikke mere tilbake til hjemlandet.

Da hun ankom til USA var hun allerede ventet av «sin» advokat, en Mr. Alan Schwartz. Hun hadde for seg en på forhånd omhyggelig preparert presse og befant seg igjen i den krets av venner som hun allerede var vant til fra Sovjet. Alan Schwartz i sakførerforretningen Greebaum, Wolff & Ernst i New York, overtok rollen som manager for Stalindatteren og sikret starten av de oppreklamerte memoarer og tilslutningen til «Vesten søte liv».

Svetlana-oppstyret avslører seg nu som et eksempel på de gode forbindelser til de ledende kretser innen massemediene i USA som oppnåes gjennom anbefalinger fra kretser i Sovjetsamveldet, og på samspillet mellom den vestlige venstreradikalisme og kretser i Øst.

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4)

realitetene slik de egentlig er? Før det skjer, vil nok «de utvalgte» i Israel få atskillige milliarder fra mennesker som har medlidenhet med de lidende og forfulgte jøder.

A. T.

Lest i Oppbrudd:

..«Borten er internasjonalt underordnet ransmenn og alliert med voldsforbrytere og mordere.»

«Det er vi i sosialistisk Ungdomsforbund som står for de nasjonale verdier: fjellsmøret og det Norske Flagget.»

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidstryt- og opplysningsblad. Friit ordskifte om NS, rettssoppgjøret m.m. Fylgjetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Arspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Som man ser av disse tall, så oppnådde NSDAP bortimot 40 % av stemmene ved de siste riksdagsvalg før maktovertagelsen. Dermed skulle man kanskje anta at altså 60 % av de tyske velgere var gode demokrater og at det er disse som nu har dukket frem igjen, men så er ikke tilfelle. Ca. 20 % av velgerne stemte nemlig på det kommunistiske parti som jo åpent tilkjennegav at de tok sikte på revolusjonen, og de tysknasjonale og andre kan vel ikke egentlig betegnes som overveldende demokratisk innstillede de heller. Så hvor alle de gode demokrater blant den eldre generasjon i dagens Tyskland er kommet fra må da gudene vite.

Hitler om . .

(Forts. fra side 5.)

russiskasiatiske kolossen og Den Oppgående Sols Rike.

Hvis Forsynet hadde bevilget det aldrende og svekkede Storbritannia en ny Pitt i steden for denne jøderedne halvamerikanske drukkenbolten, ville den nye Pitt straks ha innsett at Storbritannias tradisjonelle maktbalansepolitikk nå måtte bli ført på et annet plan, denne gang på et verdensplan. Istedenfor å holde liv i, fremkalle og oppflamme rivaliseringen i Europa, burde Storbritannia gjøre sitt ytterste for å oppmuntre til og få istand en samling av Europa. Alliert med et samlet Europa ville det da beholde en sjanse til å bli istand til å spille rollen som voldgiftsmann i verdenspolitikken. (Det er i denne forbindelse interessant å merke seg at det var de samme tanker som beskjeftiget Quisling allerede før verdenskrigen og som han bl. a. forfulgte gjennom sitt fredsinitiativ i 1939 og i den Europaplan han senere utarbeidet).

Alt som nå skjer får en til å tro at Forsynet nå straffer Albion for dets gamle forbrytelser, de forbrytelser som hevet det til den makt det var. Når Churchill er dukket opp i en tid som er avgjørende både for Storbritannia og Europa, er dette en straff som Forsynet har valgt. For den degenererte elite i Storbritannia er han nettopp den mannen den ønsker, og det er da blitt overlatt til denne senile klovnen å rå over et stort imperiums og samtidig hele Europas skjebne.

Naturlovene følger en logikk som ikke alltid nødvendigvis svarer til våre egne logiske forestillinger. Vi var selv innstilt på kompromisser. Vi var rede til å kaste våre krefter i vekstskålen for å bevare Det Britiske Imperium — og alt dette, vel å merke, på en tid da jeg, for å si som sant er, følte meg mere sympatisk innstillet til den laveste hindu enn til noen av disse arrogante øymenneskene. — — — Vi kan med sikkerhet fremsette en spådom — at hvordan enn resultatet blir av denne krigen, blir den slutten på Det Britiske Imperium. Det er blitt dødelig såret. Det britiske folks fremtid består i å dø av sult og tæring på sin forbannede øy.

Når alt er tatt i betrakt-

Den ubrukelige skal lede NATO!

I et telegram til AFTEN-POSTEN fra Washington heter det at man nu stiller seg det spørsmål om fiaskogeneralen fra Vietnam, Westmoreland, kan beholdes som øverstkommanderende der eller om han må forfremmes vekk. Og om en slik forfremmelse av den ubrukelige heter det karakteristisk nok følgende som våre hjemlige NATO-tilhengere burde tygge litt på: «En annen spekulasjon går ut på at president Johnson kan gjøre general Westmoreland til general Lemnitzer's efterfølger — sjef for

NATO's styrker. General Lemnitzer står for tur til å bli avløst og siden det er en uskreven regel (!) at en amerikansk offiser skal være sjef for forsvarsorganisasjonens styrker, er general Westmoreland kommet inn i bildet.» Kanskje en nå finner ut her hjemme at «sikkerheten» vår er blitt enda bedre? For kanskje Westmoreland klarer å slå tilbake den kommunisme i Europa som han tapte for i Vietnam?

*

SPØK

Det er MORGENBLADET som setter det som overskrift

på en redaksjonell betraktning over en melding fra FN om at «FN's menneskerettskommisjon trer sammen 8. mars for å behandle årets saker, og de omfatter bl. a. «nynazisme» i Vest-Tyskland og forholdene i Hellas, Haiti, Portugal, Rhodesia og Syd-Afrika.» For «Man stusser» tilføyer bladet. «Ja, man blir faktisk høylyst forbauset over denne katalog av ulykkesland. FN har altså ikke hørt om forfatterprosessene i Sovjet nylig? Man har heller ikke oppfattet at det foregår et og annet ukorrekt i jernteppeland her og der forøvrig. Meldingen fra FN er neppe ment som spøk,

fortsetter bladet og «spørsmålet man bør få et svar på er om den norske regjering anser katalogen fra FN dekkende for situasjonen på menneskerettsfronten, og hva den i motsatt fall akter å gjøre for å få istand en anstendig dagsorden.»

Og nå er det vår tur til å spørre om MORGENBLADET spøker siden det på sin side gjør seg like blind som regjeringen når det gjelder menneskerettskommisjonen. For hvorledes er det med den norske forfølgelse av politiske motstandere som bærer navnet landssvikoppgjøret? Burde ikke kommisjonen gjøre noe med denne urett som har fortsatt i snart 25 år trass i at den er så overbevisende dokumentert og innrømmet som vel mulig?

*

Massegrav i Nederland

I nærheten av Vugh i den nederlandske provins Nordbrabant er det funnet en massegrav med restene av mere enn 100 soldater fra Waffen SS. Foruten soldater fra Tyskland, Belgia, Nederland og Luxemburg skal det også være skandinaver blant de begravede. Men slike funn interesserer ikke offentligheten, aller minst den nederlandske, det dreier seg jo ikke om tyske forbrytelser, men om egne. En unskylder seg med at de må være omkommet ved et ulykkestilfelle, mens en aldri så overfladisk undersøkelse vel ville ha avslørt noe ganske annet. For det er dessverre nok av eksempler på at de vestallierte skjøt sine fanger.

ning, er Europas kolonipolitikk endt i fullstendig fiasko. Jeg har ikke glemt det ene eksempelet på tilsynelatende suksess, men en suksess som er rent materiell, og det er det uhyre om kaller seg De Forente Stater, jeg gjerne vil tale om. Og et uhyre er det eneste navn det er mulig å gi det! På en tid da hele Europa — dets egen mor — kjemper fortvilet for å holde den bolsjevikiske faren unna, kan ikke De Forente Stater, ledet av den jøde-redne Roosevelt, tenke på noe bedre enn å stille sine fabelaktige materielle hjelpekilder til rådighet for disse asiatiske barbarene som er bestemt på å kvele det.

Europa kan bare bli bygget på et fundament av ruiner. Ikke materielle ruiner, men ruiner av etablerte interesser og økonomiske koalisjoner, av åndelig stivhet og perverse fordommer, av forældede idiosynkrasier og sneversynthet. Europa må bli bygd i samsvar med de interesser som er felles for alle, uten hensyn til enkeltpersoner. Napoleon forsto det fullkomment.

Jeg kan — kanskje bedre enn noen annen — forestille meg de kvaler Napoleon led. Han lengtet etter fredens triumf og var likevel nødt til å fortsette med å føre krig uten stans og uten å se noen utsikt til stans — og likevel holdt han fast ved det evige håpet om til slutt å oppnå fred. Jeg har selv lidd de samme kvaler siden sommeren 1940. Og alltid har det vært dette Storbritannia som

sperret Europas vei til blomstring. Men nå er det alderstegent og svekket, selv om det ikke er mindre fordervet og ondt. Og i denne negative og naturstridige opp treden har det så fått støtte fra De Forente Stater som selv er blitt inspirert og egget frem av den internasjonale jødedommens makter som har blomstret, og håper at de lenge skal fortsette å blomstre, som følge av vår splittelse.

— — — —

Når Riket har lidd nederlag og man ennå venter på at de asiatiske, de afrikanske, kanskje også de søramerikanske nasjonalismene vil utvikle seg, blir det bare to stormakter igjen i verden som er i stand til å stå mot hverandre — De Forente Stater og Sovjetrussland. Både historiens og geografens lover vil drive disse to maktene til en kraftprøve, enten militært eller på det økonomiske og ideologiske område. De samme lovene gjør det uungåelig at begge de to maktene blir Europas fiender. Og like sikkert er det at begge disse maktene før eller senere finner det ønskelig å søke støtte hos den eneste store nasjon som er igjen i Europa — det tyske folk. Med alt det ettertrykk jeg er i stand til å legge på ordene, sier jeg at Tyskland for enhver pris må unngå å spille rollen som brikke i noen av leirene.

På dette tidspunkt er det vanskelig å si hva som vil være mest skadelig for oss på det ideologiske plan — den jøderedne amerikanismen eller bolsjevismen. Det

er mulig at russerne under hendingenes press vil kvitte seg fullstendig med den jødiske marxisme, da bare for å re-inkarnere panslavismen i dens mest glødende og ville form. Hvis amerikanerne på sin side ikke greier raskt å kaste av seg New York-jødedommens åk, vel — da vil det ikke vare lenge før det går under, uten engang å ha nådd modenhetsalderen. De kombinerer rådigheten over slik uhyre materiell makt med en så uhyre mangel på intelligens, at dette faktum minner oss om et barn rammet av elefantsyke. Man kan med god grunn spørre seg om ikke dette er et tilfelle av soppcivilisasjon som er bestemt til å forsvinne like fort som den oppstod.

Hvis Nordamerika ikke greier å utvikle en mindre pueril doktrine enn den som idag tjener som et slags moralsk partout-kort og som er basert på høye, men illusoriske prinsipper og på såkalt kristen vitenskap, da er det et spørsmål om det kan holde seg lenger som et overveiende hvitt kontinent. Det vil snart bli tydelig at denne kjempen på leirfotter etter sin iøynefallende oppstigning bare har akkurat nok kraft igjen til å fremkalle sitt eget fall.»

*

Så vidt det historiske perspektiv som Hitler trakk opp for en mulig utvikling like før sin død i 1945. Det er vel ikke noen som for alvor kan benekte at han, dessverre har fått rett. Og det står enhver fritt å sammenligne hans statsmannsblikk med de intensjoner og handlinger som preget Churchills og Roosevelts politikk.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri